

Arrest

nr. 147 906 van 17 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren te Yerevan maar sinds 2000 wonend in het dorp Osipenko, gelegen in Zaporozhye Oblast, Oekraïne.

U woonde er samen met uw echtgenoot, M.K. (OV X), een Oekraïens staatsburger van gemengd Oekraïens-Armeense origine.

In mei 2014 vernam uw man in het ziekenhuis waar jullie tot dan toe een HIV-behandeling kregen dat u en uw echtgenoot geschrapt waren van de lijst van patiënten die recht hadden op deze behandeling. Hierdoor ontvingen jullie geen medicatie meer. Door de situatie in het land was er een tekort aan medicijnen en omdat jullie van een andere origine waren, werden jullie geschrapt.

Begin juli 2014 werd uw man een eerste keer opgeroepen om te verschijnen op het militair commissariaat van Berdyansk, een stad in de buurt van jullie woonplaats. Uw man ging hierop in en vertelde over zijn ernstige gezondheidsproblemen.

Uw man diende een tweede maal te verschijnen op 18 juli. De medische documenten die uw man had meegebracht, werden er verscheurd. Men wilde geen rekening houden met zijn slechte gezondheidstoestand.

Twee à drie dagen later kwamen 's avonds enkele mannen naar jullie huis. U volgde uw man naar buiten en zag hem instappen in hun auto. U begon te roepen en uw man stapte moeizaam uit. De mannen sloegen hem en reden daarna weg.

Uw man vertelde u later niet wie deze mannen waren, noch wat ze van hem wilden.

De volgende dag vertrok uw man uit het dorp; u bleef thuis wonen.

Rond 20 augustus kwamen enkele gewapende mannen uw winkel binnen. Ze vroegen naar uw man. Toen u zei dat u niet wist waar hij was, richtten ze vernielingen aan en vielen u aan. U raakte bewusteloos door een slag met een geweer.

Toen u bijkwam, keerde u terug naar huis.

De volgende dag lichtte u uw schoonbroer in.

Op 28 augustus vertrok u per trein vanuit Berdyansk naar Kiev. Uw man stapte onderweg op.

Vanuit Kiev werden jullie naar België gebracht, waar jullie aankwamen op 31 augustus en de volgende ochtend, op 1 september 2014, asiel aanvroegen.

Na jullie aankomst vernamen jullie nog dat uw schoonbroer naar Wit-Rusland gevlucht was. Van uw schoonzus vernamen jullie nog dat er ingebroken was in jullie huis.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: het intern Oekraïens paspoort en rijbewijs van uw man, uw Oekraïense verblijfsvergunning, uw huwelijksakte, een attest in verband met het overlijden van uw dochter, twee convocaties van het militair commissariaat op naam van uw man, een enveloppe en een attest van een arts van de medische dienst van het Klein Kasteeltje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u en uw echtgenoot twee verschillende problemen kenden in Oekraïne.

Enerzijds zouden u en uw man in mei 2014 geschrapt zijn van de lijst van HIV-patiënten die recht hebben op medische behandeling. Door de situatie in het land was er een tekort aan medicijnen en omdat jullie van een andere origine waren, werden jullie geschrapt.

Anderzijds zou uw man door de militaire overheid opgeroepen zijn in het kader van de mobilisatie van reservisten naar aanleiding van het conflict in het oosten van Oekraïne. Men zou zijn ziekte niet hebben willen accepteren als reden voor vrijstelling. (CGVS 2, d.d.20/11/2014, p.3-4, 14)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag ten overstaan van Armenië dient te worden beoordeeld. Hoewel u reeds sinds 2000 in Oekraïne woont en er een verblijfsvergunning had, hebt u immers nog altijd het Armeense staatsburgerschap. (CGVS 1 d.d.29/10/2014, p.2)

Wat betreft de (vermeende) problemen die u en uw echtgenoot zouden hebben gekend in Oekraïne dient uit uw verklaringen opgemaakt te worden dat zij – indien geloofwaardig – beperkt zijn tot het Oekraïens grondgebied.

Niets in uw verklaringen wijst erop dat u in Armenië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou kennen of er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming omwille van de door u verklaarde problemen in Oekraïne.

Gevraagd of u problemen zou kennen in Armenië stelde u dat u er al lang weg bent, er al lang niet gewerkt hebt en de dokters in dat land niet vertrouwt. (CGVS 1, p.6)

Toen u in het kader van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal een gelijkaardige vraag werd gesteld, antwoordde u dat er in Armenië een risico is op een nieuwe oorlog; dat u er geen huis, werk of sociale bescherming zou hebben; en dat uw man ziek is en evenmin kan werken. (CGVS 2, p.17)

Ook wat deze problemen betreft, dient vastgesteld te worden dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoelt in de definitie van de subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

Wat betreft de behandeling van uw ziekte verklaarde u dat u in Armenië geen behandeling kan krijgen. Gevraagd waarom dit zo zou zijn, stelde u vervolgens dat u er niet naar geïnformeerd had maar dat u wist dat u deze niet kan krijgen.

Gevraagd waarop u zich baseert om te stellen dat u niet behandeld zou worden voor uw ziekte, stelde u enkel dat "gratis geholpen worden niet bestaat." (CGVS 2, p.19)

In dit kader haalde u ook het probleem van de corruptie in de gezondheidszorg aan, waarbij mensen niet worden geholpen tenzij er officieus geld aan de dokter betaald wordt.

U gaf echter zelf aan dat dit een algemeen probleem is waarmee iedereen in Armenië te kampen heeft. (CGVS 2, p.20)

Wat betreft de kostprijs van de nodige behandelingen (zonder smeergeld voor behandelend medisch personeel) kon u niet zeggen of deze voor iedereen hetzelfde is. (CGVS 2, p.20)

Louter het feit dat gezondheidszorg niet gratis zou zijn voor burgers van een land, kan niet beschouwd worden als een intentionele bedreiging van uw leven of fysieke integriteit.

Dit geldt eveneens voor eventuele corruptie in de gezondheidszorg die iedereen treft.

U bleek voorts niet te weten of HIV behandeld kan worden in Armenië omdat u er geen navraag hebt gedaan. (CGVS 2, p.20)

Gevraagd of u er een HIV-behandeling zou krijgen als deze zou bestaan, antwoordde u dat u zo'n behandeling niet wilde krijgen in Armenië omdat u enkel de artsen in België vertrouwt.

Toen u hierop gevraagd werd waarom u de artsen in Armenië niet vertrouwt, verwees u naar een voorval dat zich "lang geleden" had afgespeeld en waarbij een dokter had beslist dat u dringend geopereerd diende te worden maar een dokter die u had geconsulteerd voor een tweede opinie u enkel medicatie had voorgeschreven. (CGVS 2, p.17, 20)

Op basis van uw verklaringen kan dit voorval – waarbij twee artsen een andere behandeling voorstelden voor eenzelfde aandoening – geenszins beschouwd worden als een intentionele bedreiging van uw leven of fysieke integriteit.

Dat u op basis van dit voorval dat u zelf hebt meegemaakt, en van gevallen waarover u louter hebt horen spreken (CGVS 2, p.20) de gezondheidszorg in Armenië niet meer zou vertrouwen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U brengt ruimschoots onvoldoende elementen aan die wijzen op een intentionele bedreiging van uw leven of fysieke integriteit.

Wat betreft uw vrees dat u in Armenië huisvestingsproblemen zou kennen dient opgemerkt te worden dat deze verbonden is aan uw vrees dat u geen werk (inkomen) zou hebben. U stelde immers dat u geen woning zou kunnen kopen of huren omdat u geen geld hebt. (CGVS 2, p.17,18)

Wat betreft het vinden van werk of het opstarten van een zelfstandige activiteit – bijvoorbeeld een winkel uitbaten, hetgeen u reeds in Oekraïne deed – stelde u dat dit onmogelijk was. U verwees hiervoor echter steeds naar de algemene situatie in Armenië. Zo beweerde u in algemene zin, zonder dit enigszins te staven, dat enkel jonge mensen tussen 25 en 30 jaar worden aangenomen en dat men voor een job moet betalen. (CGVS 2, p.18)

Als zelfstandige zou u niet kunnen werken omdat er een registratie voor nodig is.

U maakte echter geenszins aannemelijk waarom u, nochtans Armeens staatsburger van Armeense origine, dit niet zou kunnen bekomen.

U sprak op onduidelijke wijze over mensen met kapitaal maar toen u gevraagd werd wat u hiermee bedoelde, beweerde u enkel in zeer algemene termen dat er in Armenië veel onrecht is. (CGVS 2, p.18)

Toen u nogmaals werd gevraagd waarom u geen kleine zaak zou kunnen opstarten, stelde u dan weer dat "alles al verkocht is", u er "geen plek zal vinden" en dat u die kans nooit zou krijgen.

U slaagde er echter niet in om dit te concretiseren.

U verwees enkel in zeer algemene termen naar het feit dat u er vroeger had gewoond en stelde dat Armenië geen rechtstaat is. (CGVS 2, p.19)

Hiermee maakt u echter geenszins aannemelijk dat u bij het verwerven van een inkomen intentioneel gevisieerd zou worden door de overheid of derden.

Problemen van louter socio-economische aard zijn evenwel niet voldoende om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw stelling dat er een risico is op een nieuwe oorlog in Armenië, dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat, hoewel er geen officieel vredesakkoord is tussen Armenië en Azerbeidzjan, er sinds 1994 een staakt-het-vuren van kracht is tussen beide landen. Hoewel er geregeld schermutselingen plaatsvinden in het grensgebied tussen beide landen, is het sindsdien niet meer tot een ruimer gewapend conflict gekomen.

Er is heden dan ook geenszins sprake van een (internationaal) gewapend conflict dat gekarakteriseerd kan worden als een dermate uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Een louter hypothetisch, toekomstig gewapend conflict kan bovendien geenszins volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofd.

Gelet op het voorgaande kan er dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u en uw man neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Het binnenlands paspoort van uw man, uw verblijfsvergunning voor Oekraïne, het rijbewijs van uw man en jullie huwelijksakte bevatten louter persoonlijke gegevens die door mij niet betwist worden.

Dit geldt eveneens voor het overlijden van uw dochter, dat gestaafd wordt door een het attest in verband met dit overlijden.

U legde echter geen verband met uw vrees voor een eventuele terugkeer naar Armenië.

Ook de convocaties van het militair commissariaat in Berdyansk op naam van uw echtgenoot tonen een dergelijk verband niet aan.

De enveloppe toont enkel aan dat er aan jullie iets werd toegestuurd vanuit Oekraïne.

Het attest van een dokter van de medische dienst van het Klein Kasteeltje ten slotte stelt dat u en uw man behandeld worden tegen een ernstige chronische ziekte.

Ook dit wordt door mij niet in twijfel getrokken. Het bevat verder geen relevante informatie.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw man door mij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 16 februari 2015 (zie p. 4) een schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur "*patere legem quam ipse fecisti*" en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij wijst op de verplichtingen, met name de beslissingsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en de motiveringsplicht, die de commissaris-generaal in acht moet nemen bij het afwijzen van een asielaanvraag en wijdt over deze begrippen uit.

Zij handelt verder over de geloofwaardigheid van een relaas, over het voordeel van de twijfel, verwijst ook naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aangaande de bewijslast, haalt de proceduregids van het UNCHR aan en merkt op dat de zorgvuldigheidsverplichting en onderzoeksplicht ook geldt bij het onderzoek van de nood aan subsidiaire bescherming.

Volgens verzoekster zijn (zie p. 6) "*de weerhouden contradicties als motieven om de internationale bescherming af te wijzen niet dienend omdat de geloofwaardigheid geen beslissend criterium in de beoordeling of verzoekende partij bij haar terugkeer naar Oekraïne niet bloot aan onmenselijke behandeling komt te staan*" (sic).

Zij stelt dat (zie p. 6) "*UN en andere gezaghebbende bronnen*" de bestreden beslissing tegenspreken. Zij verwijst naar een rapport van 29 januari 2015 van "*Human Rights Watch*", waaruit zou blijken dat de corruptie en de nood aan een omvattend anti-discriminatiekader in Armenië zorgwekkend is, naar een rapport van 7 november 2014 van "*UN Human Rights Council*" dat zou stellen dat personen met HIV in Armenië gediscrimineerd worden in de toegang tot gezondheidszorg, dat de kwaliteit van de gezondheidszorg bedenkelijk is geworden, dat er verhoogde werkloosheid is onder vrouwen -waardoor verzoekster "*de facto geen gezondheidszorg kan betalen*"-, dat er geen effectieve mechanismen bestaan voor gratis toegang voor kwetsbare groepen en dat "*de mogelijkheid tot familiehereniging met haar echtgenoot of diens permanent verblijf in Armenië volkomen onzeker (is) door de afwezigheid van immigratiediensten*".

Vervolgens haalt verzoekster rapporten aan waaruit zou blijken (zie p. 7) “dat ook Oekraïne voor verzoekende partij waarvoor zij een verblijfskaart heeft, geen oplossing is”.

Verzoekster meent dat de verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal inzake haar echtgenoot (zie p. 8) “irrelevant en bovendien kennelijk fout” is.

Dit is volgens haar, naar rechtspraak van de Raad van State, “geen afdoende motivering”; zij benadrukt dat de beslissing inzake haar echtgenoot voor de Raad betwist wordt “waardoor er geen gezag van gewijsde over deze administratieve beslissing bestaat”. Zij besluit dat “de loutere verwijzing naar de administratieve beslissing van verwerende partij in zake de echtgenoot daarom geen deugdelijke motivering van de bestreden beslissing (kan) uitmaken”.

Verzoekster hekelt dat geen rekening wordt gehouden “met een reeks verslagen” van UNHCR over de gezondheidszorg in Oekraïne.

Zij besluit dat het motief dat zij (zie p. 9) “bij terugkeer naar haar land van herkomst of Oekraïne als eerste land van asiel geen reëel risico op onmenselijke behandeling loopt geen steun in de gezaghebbende internationale bronnen zoals geciteerd waardoor zij de bestreden beslissing niet kan schragen terwijl de verklaringen van verzoekende partij juist wel overeenstemmen met die geciteerde internationale bronnen waardoor zij geloofwaardig en aannemelijk zijn” (sic).

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt dat de bestreden beslissing (zie p. 11) “wordt hervormd zoniet vernietigd”.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “Medisch overlijdensattest van dochter A. van 21 december 2006”, “Medisch attest ziekte verzoekende partij”, “Medisch attest van echtgenote van verzoekende partij”, rapporten aangaande Oekraïne van 15 december 2015, 15 november 2014 en 16 september 2014 van UNHCR, een rapport over Armenië van 7 november 2014 van “UN Human Rights Council” en een rapport over Armenië van 29 januari 2015 van “Human Rights Watch”.

Ter terechtzitting legde de echtgenoot van verzoekster “International Protection Considerations related to developments in Ukraine – Update II” van januari 2015 van UNHCR neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeksters asielaanvraag ten overstaan van Armenië dient te worden beoordeeld, gezien zij nog altijd het Armeense staatsburgerschap heeft (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014, p. 2).

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De bespreking in het verzoekschrift van bijgevoegde rapporten van 15 december 2015, 15 november 2014 en 16 september 2014 van UNHCR, waaruit zou blijken *“dat ook Oekraïne voor verzoekende partij waarvoor zij een verblijfskaart heeft geen oplossing is”*, en de stelling van verzoekster dat geen rekening wordt gehouden *“met een reeks verslagen”* van UNHCR over de gezondheidszorg in Oekraïne, zijn derhalve niet dienstig. De ter zitting neergelegde *“International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update II”* van januari 2015 van UNHCR is evenmin relevant.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet ten aanzien van Armenië aantoonde, gezien:

(i) verzoekster geenszins met concrete elementen aannemelijk maakt dat zij in Armenië geen medische behandeling kan krijgen (zie het verhoorverslag van 20 november 2011, p. 19);

(ii) het door haar aangehaalde probleem van de corruptie in de gezondheidszorg in Armenië (zie het verhoorverslag van 20 november 2011, p. 20) en het feit dat gezondheidszorg er niet gratis is, een algemeen probleem is waarmee iedereen in Armenië te kampen heeft en dat aldus niet beschouwd kan worden als een gerichte bedreiging van verzoeksters leven of fysieke integriteit;

(iii) verzoekster slechts vage verklaringen aflegde over waarom zij de artsen in Armenië niet vertrouwt (zie het verhoorverslag van 20 november 2011, p. 20) en de door haar aangehaalde voorvallen (zie het verhoorverslag van 20 november 2011, p. 17, 20) niet kunnen worden beschouwd als voldoende zwaarwichtig om een gegronde vrees voor vervolging te doen ontstaan;

(iv) verzoekster, wat betreft het vinden van werk of het opstarten van een zelfstandige activiteit, slechts verwees naar de algemene situatie in Armenië (zie het verhoorverslag van 20 november 2011, p. 18-19), maar geenszins aannemelijk maakt dat zij bij het verwerven van een inkomen intentioneel geviséerd zou worden door de overheid of derden;

(v) problemen van louter socio-economische aard op zich niet voldoende zijn om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging;

(vi) verzoeksters stelling dat er een risico is op een nieuwe oorlog in Armenië, een louter hypothetische uitspraak over een mogelijke toekomstige gebeurtenis is, temeer gezien uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat hoewel er geen officieel vredesakkoord is tussen Armenië en Azerbeidzjan, er sinds 1994 een staakt-het-vuren van kracht is tussen beide landen en, hoewel er geregeld schermutselingen plaatsvinden in het grensgebied beide landen, het sindsdien niet meer tot een ruimer gewapend conflict is gekomen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar een rapport van 29 januari 2015 van *“Human Rights Watch”*, waaruit zou blijken dat de corruptie zorgwekkend is, en naar een rapport van 7 november 2014 van *“UN Human Rights Council”*, dat zou stellen dat er geen effectieve mechanismen bestaan voor gratis toegang voor kwetsbare groepen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het door verzoekster aangehaalde probleem van de corruptie in de gezondheidszorg in Armenië (zie het verhoorverslag van 20 november 2011, p. 20) en het feit dat gezondheidszorg er (al dan niet voor bepaalde groepen) niet

gratis is, een algemeen probleem is waarmee iedereen in Armenië te kampen heeft en dat aldus niet beschouwd kan worden als een intentionele bedreiging van verzoeksters leven of fysieke integriteit.

Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar een rapport van 7 november 2014 van “*UN Human Rights Council*”, waaruit zou blijken dat personen met HIV gediscrimineerd kunnen worden in de toegang tot gezondheidszorg, en naar een rapport van 29 januari 2015 van “*Human Rights Watch*”, dat zou aangeven dat de nood aan een omvattend anti-discriminatiekader zorgwekkend is, benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De Raad stelt vast dat noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit het verzoekschrift, nog uit de bijgevoegde informatie, blijkt dat de vermelde discriminatie dermate systematisch en ingrijpend zou zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat uit een rapport van 7 november 2014 van “*UN Human Rights Council*” blijkt dat er verhoogde werkloosheid is onder vrouwen, ziet de Raad niet in hoe dit zou betekenen dat verzoekster “*de facto geen gezondheidszorg kan betalen*”.

Verzoekster maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat zij -wat betreft het vinden van werk of het opstarten van een zelfstandige activiteit, verwees zij slechts naar de algemene situatie in Armenië (zie het verhoorverslag van 20 november 2011, p. 18-19)- intentioneel geïmagineerd zou worden door de overheid of derden. Bovendien zijn problemen van louter socio-economische aard op zich niet voldoende om te spreken van een vrees voor vervolging.

Het argument in het verzoekschrift dat een rapport van 7 november 2014 van “*UN Human Rights Council*” zou stellen dat “*de mogelijkheid tot familiehereniging met haar echtgenoot of diens permanent verblijf in Armenië volkomen onzeker (is) door de afwezigheid van immigratiediensten*”, is niet dienstig voor de beoordeling van verzoeksters asielvraag.

De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat immers niet toe tot een beoordeling over te gaan van de mogelijkheid tot familiehereniging met haar echtgenoot of diens permanent verblijf aldaar in Armenië.

Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat “*de afwezigheid van immigratiediensten*” in Armenië en de onzekerheid van “*de mogelijkheid tot familiehereniging met haar echtgenoot of diens permanent verblijf in Armenië*” zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster, temeer daar het slechts een louter hypothetisch probleem betreft.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de verwijzing door de commissaris-generaal naar de beslissing van haar echtgenoot “*irrelevant en bovendien kennelijk fout*” is. Dit is volgens haar, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, “*geen afdoende motivering*”.

Zij wijst erop dat de weigeringsbeslissing inzake haar echtgenoot voor de Raad betwist wordt “*waardoor er geen gezag van gewijsde over deze administratieve beslissing bestaat*” en besluit dat “*de loutere verwijzing naar de administratieve beslissing van verwerende partij in zake de echtgenoot daarom geen deugdelijke motivering van de bestreden beslissing (kan) uitmaken*”.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, na het geven van een concrete motivering aangaande de door verzoekster aangehaalde feiten en documenten, het volgende vermeldt: “*Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw man door mij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen*”.

De weigeringsbeslissing inzake verzoekster is kennelijk niet gebaseerd op “*de loutere verwijzing naar de administratieve beslissing van verwerende partij in zake de echtgenoot*”, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, doch wel op concrete en individuele argumenten inzake verzoeksters asielrelaas. De motivering van de bestreden beslissing wordt overigens op geen enkele wijze aangetast door de enkele vermelding van de beslissing inzake verzoeksters echtgenoot.

Het bij het verzoekschrift gevoegde "*Medisch overlijdensattest van dochter A. van 21 december 2006*" betreft het overlijden van verzoeksters dochter, wat niet wordt betwist.

Het bij het verzoekschrift gevoegde "*Medisch attest ziekte verzoekende partij*" betreft een medisch attest inzake de gezondheidstoestand van verzoeksters echtgenoot is niet relevant voor de beoordeling van verzoeksters asielrelaas.

Het bij het verzoekschrift gevoegde "*Medisch attest van echtgenote van verzoekende partij*" (zie de inventaris, p. 11, stuk 5), gesteld in de Russische taal, wordt bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat voorafgaat voert de Raad tot het besluit dat van verzoeker de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet wordt erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeksters relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst -Armenië-, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE